პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

ფასი სამი შაური

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზი

№ 97 | კვირა. 24 აპრილი 1927 წ. | № 97

გაუტეხავი კვერცხი

ორგულთ თვალში უბნელდებათ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბრძანება № 13

ალბათ თქვენ ფიქრობთ
— სჩანს ტარტაროზმა.
თავის ბრძანებას
თავი ანება,—

რადგან ამდენი
ხანი გავიდა
და არ გვსმენია
მისგან ბრძანება.

ესეც არ იყოს,
დღეს რა დროსია,—
რადგან დღეს არის
„ქრისტეს აღდგომა“!

არც კი გვცალია
ბრძანებისათვის
და ყველას გვინდა
მაგრად გაძღომა“.

ესეც არ იყოს, —
თქვენ მართალი ხართ;—
მაგრამ ჩაჰყევით
სტრიქონებს ქვემოთ

და არ მგონია:
ეს თქვენი აზრი,
წაკითხვის შემდეგ
კვლავ დაიჩემოთ.

ბრძანება ესე
ყველას ეხება,
როგორც აგენტებს,
ისე მკითხველებს...

(ჩვენ კარგად ვიცით:
ყველა თქვენგანი
უკმაყოფილოთ
რომ ჩაახველებს).

მაგრამ ჩაჰყევით,
კიდევ ქვევით და
თქვენ ნახავთ მაშინ,
რაშია საქმე;

ნახავთ თუ რისთვის
ბრძანება ესე,
მეორე გვერდზე
დავსწერე აქ მე.

აი, რაშია
საქმე ისმინეთ:
მოდის ზეიმი
ჩვენთის ძვირფასი;

მალე გამოვა
„ტარტაროზი“-სა
საიუბილეო
ნომერი ახი.

და ეს მოხდება
ხუთმეტ მაისსა...
და მაისი ხომ
სჯობს ყველა თვესა.

(რა თქმა უნდა, რომ
მხედველობაში
მისაღებია
ხაზგასმით ესა.).

მუზა დაფრინავს,
როგორც პეპელა,
და იწერება
ლექსი შაირი.

აქოჩრებულია
მწვანე მთაბარი
ჰყვავის ყვავილი
ათასნაირი

გაზაფხულია
და ბუჩქის ძირად
თავსა იწონებს
ვარდი და ია.

(ასე მგონია:
ვარდი ძმა არის
და ია მისი
მკვიდრი დაია).

ყველას იტაცებს
ეს სილამაზე;
ყველას უმშვენებს
მკედრს ია-ვარდი...

და შეიძლება
გულს ამ მკერდის ქვეშ
მწუხარების
ღრნიდეს რამ დარდი..

და აი, მაშინ
ნება გვიბოძეთ,
რომ ჩვენ დაგადოთ
წყლულზე მალამო,—

და გაგიხადოთ
წუთები მწარე,
მეტად ტკბილი და
თანაც საამო...

და ეს მალამო
„ტარტაროზი“-ა.
ყოველგვარ სენის
არის მკურნალი.

სადაც არ იყვეთ
ამ გაზაფხულზე,
თქვენ უნდა გქონდეს
ჩვენი ჟურნალი.

თავისითავის
დასამშვენებლად,
თქვენ „ტარტაროზი“
გეჭიროსთ ხელში.

(ეს თქვენ გახსოვდეთ,
სადაც არ იყვეთ
დღესასწაულზე,
თუ... განსაცდელში).

ტარტაროზი.

უკვე დაიწყო

გაზ. „მუშა“-ზე და ჟურ. „ტარტაროზზე“

ხელისმოწერა მაისისათვის

მაისში გამოვა „ტარტაროზის“

ხუთი ნომერი

მათ შორის მე-100-ე,

საიუბილეო ნომერი

რომელშიაც გამოაშკარავებული იქნება „ტარტაროზი“-ს მუდმივ თანამშრომელთა ფსევდონიმები, მათი სურათები და შარჟები და აგრეთვე ლეგარსი როხროხამის ნამდვილი სურათი

დროულად გამოიწერეთ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„რადიო კურდღელი“

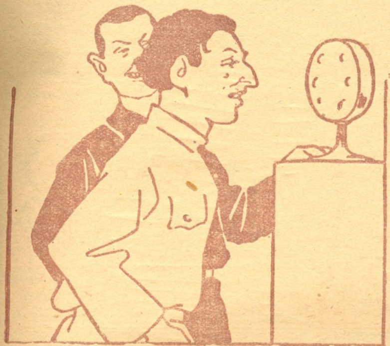

ძველი კერპები ჩვენ უარვყავით:
ძირს ღმერთი, ხატი და ეკლესია,
მშრომელთა ძმობა მთელს მსოფლიოში,
აი ეს არის ჩვენი მესია!

წყევლა და შერისხვა თქვე არგანაზდელნო. (თავისთვის) ეხ, მახლაზ თქვენზე არც ჩემი წყევლა სჭრის და არც კურთხევაში მიშველა რამე.

საალდგომო

ჩვენი მზადება ალდგომის შესახვედრათ დაიწყო საახალწლო კამპანიის ჩატარების შემდეგ. მართალია, საახალწლო კამპანია საკმაოდ ძვირი დაჯდა და ჩემი ბიუჯეტიც საგრძნობლად შეარყია, მაგრამ რას იზამ. საალდგომო მზადებას მაინც შევუდექი. სულ ერთია, ჩემი ბიუჯეტი მაინც დეფიციტიანია, დოტაციას არსაიდან ველი და ზარალი მეორე წლის ბიუჯეტში გადადის.

ასე იყო თუ ისე, მზადებას შევუდექით, ჯერ იყო მხოლოდ საუბრები და საწარმოო თათბირები საალდგომო კაბების (ჩემი მეუღლისათვის), ქუდების (მისთვისვე), ფეხსაცმელების (ისევ იმისთვის) და სხვათა შეძენის შესახებ. საწარმოო თათბირებზე, გადაწყდა ზემოხსენებულ სპეცტანისამოსის შეყიდვა—ხმის უმრავლესობით (ერთმა,—მე თავი შევიკავე).

ყოველ შემთხვევაში ჩვენმა შინაურმა საწარმოო თათბირმა გამოიტანა რამოდენიმე მნიშვნელოვანი (ჯიბისთვის) დადგენილება.

ხოლო, ეს ყველამ უწყის, რომ დადგენილების გამოტანა ერთია და მისი შესრულება—მეორე. საწარმოო თათბირი ვინაა, რომ მისი რეზოლიუცია მთლიანად განხორციელდეს? ჩვენი კი არა, ზშირად ქარხნის საწარმოო თათბირის დადგენილებას არ ასრულებს ადმინისტრაცია.

დიახ, მოახლოვდა ალდგომა. ჩემმა მეუღლემ შესაკერავები იყიდა, მაგრამ შეკერვა გახდა ძნელი: ხომ იცით, ყველას საალდგომოთ უნდა ჩაიცვას ახალი და ყველა ვერ ასწრებს ამას, მკერავების ნაგრუზკის გამო.

დაიწყო სურსათ - სანოვაგის შეძენის საკითხი.

გოჭი

ჰოი, გოჭო! დღეს ყოველმა მოქალაქემ იცის, თუ რა მნიშვნელობა ენიჭება სუფრაზე წამოწოლილ, დაბრაწულ გოჭს: იგია სუფრის მშვენება, მით უმეტეს ალდგომის სუფრის. განსაკუთრებით კარგია იგი, როცა პირში წითელი კვერცხი აქვს გაჩრილი და ცხვირ წინ ტარხუნა ულაგია. გოჭის ხორცი, როგორც ასეთი, ფრიად კარგი საკვებია და სუფრაც უიმისოდ არ ვარგა. ამიტომ, ჩვენ გადავწყვიტეთ გოჭის შეძენა.

ინდაური

ოჰ ინდაურო! რამდენად ნაკლებათ ავტორიტეტულია შენი ჭკუა, იმდენათ პოპულიარულია შენი ხორცი, მეტადრე საცივად დამზადებული. შენი პოპულიარობა ფართოა და თუმცა ფართო მასებისთვის არ ხარ ხელმისაწვდომი (სიძვირის გამო), მაგრამ მაინც არ შეგვიძლია უშენოდ ალდგომის გათენება.

ღორის შაშხი

მოქალაქენო! თქვენ იცით, თუ რას ნიშნავს ძველი სიტყვა „ვეტჩინა“, ანუ „ვიჩინა“. ეს არის ღორის შაშხი, რომელსაც „ოკოროკს“ უძახიან. სპეციალურად ინახავენ საალდგომოთ და თვით კოოპერატივებიც მამასისხლად ყიდიან. ყიდიან მიტომ, რომ იციან, უშაშხოთ ალდგომის გათენება უფერულია. ამიტომ, ჩვენ გადავწყვიტეთ მისი შეძენა.

კვერცხი

პატივცემულო ხალხო და ჯამაათნო! კვერცხი, როგორც ასეთი, წარმოადგენს მეურნეობის ღერძს. უკანასკნელად, მეცნიერება და ტეხნიკა იმდენად განვითარდა, რომ კვერცხის საშუალებით ამზადებენ არა მარტო გოგელ-მოგელს, არამედ სხვა ქიმიურ ნივთიერებებს, როგორიც არის: ტაფაკვერცხი, ერბო-კვერცხი, ადამიანის გამაჭამბუკებელი კვერცხი და სხვ.

ვიტყვი მხოლოდ, რომ არასოდეს შტეინახი არ ყოფილა კვერცხებით დაინტერესებული ისე, როგორიც თვითეული ჩვენგანი—საალდგომო წითელი კვერცხით. მართალია, ამ უკანასკნელ დღეებში კვერცხი მუშკოოპშიაც გაძვირდა, მაგრამ... მაინც შესაძენია.

სარდაფში

სირაჯი: ვა! ღვინო მოგცე ისეთი, რომ კაცსა ერთი ბოთლი დაალევინო,—დაწვეს რაღა და იძინოს.
— არა, ასეთი ღვინო არ მინდა; ისეთი, მომეცი რომ დალიოს და წავიდეს.

პასკა

„პასკა უფლისა, ალმასხან, ჩადე ხურჯუნსა-ა-ა“. ასე მიმართავდა ჩვენი მღვდელი (ახლა ნოქარი გახლავთ მუშკოოპში) დიაკვანს წირვის დროს. მართლაც, ხურჯუნები ივსებოდა პასკებით და იგზავნებოდა სახლსა შინა მღვდლისასა. აქედან მე ის დასკვნა გამომყავს, რომ პასკა აუცილებელი ატრიბუტია აღდგომის. პასკა უაღდგომოთ წარმოუდგენელია, ისევე, როგორც აღდგომა უპასკოთ. ამიტომ ჩვენ გადავწყვიტეთ პასკის გამოცხობა ადგილობრივად,—სახლში, შინა-მრეწველური წესით.

ტორტი, ხაჭაპური წვრილმანი

მოგეხსენებათ, ტორტი არც ისე საბრიყვებელი ობიექტია, რომ სააღდგომო სუფრას დავაკლოთ. ხოლო რაიცა შეეხება ხაჭაპურს, ამაზე ლაპარაკიც ზედმეტია. ხაჭაპური, როგორც ასეთი, სუფრას აუცილებლად უნდა ამშვენებდეს. არ შეიძლება აგრეთვე გვერდი აუხვიოთ ისეთ აუცილებელ წვრილმანს, როგორც არის: კონფექტები და სხვა ტკბილეულობა, ღომი, კიტრი (მჟავე და ახალი), ბოლოკი, ტარხუნა, ქინძი, პრასა, ოხრახუში, მაკიდო, ნიახური, ნიორი, ხახვი, კონიაკი, არაყი, „ვიშნოვკა“, თაფლი, კარაქი, ვანილი, შაქარი, დაირა, ასპირინი და სხ. ზოგი მათგანი საჭიროა, როგორც მწვანილი, ზოგი საცივის შესამზადებლად და ზოგიც, როგორც მაგ. ასპირინი, ჩიწებულია ლოთობის მეორე დღეს ოფლის გამოსაყვანად. დაირის მნიშვნელობაზე აქ აღარ ვილაპარაკებთ.

ღვინო

, დიდად პატივცემულო მოქალაქენო, განურჩევლად სქესისა, მიმართულებისა, ოჯახურ მდგომარეობისა, სოციალურ შემადგენლობისა, პოლიტიკურ მრწამსისა, ჯანმრთელობის მდგომარეობისა, სამსახურისა, სტაჟისა, კვალიფიკაციისა, დამსახურებისა, პროფესიისა, თანამდებობისა, ჯამაგირის განაკვეთისა, ხარისხისა, პროფსტაჟისა, კულტურულ დონისა, ხასიათისა, ჰასაკისა და სხვათა და სხვათა!... მე მესმის თქვენი სულის კვეთება: მე ვგრძნობ თქვენს მოუთმენლობას! მრავალი თქვენგანი, ალბათ მისაყვედურებს, რომ ღვინო ბოლოს მოვიხსენიე. მაგრამ, ჰოი ადამიანნო! ნუ შეშფოთდებით. ღვინო მე არ დამვიწყებია და არც დამავიწყდება. თქვენ იცით თუ რას ნიშნავს ეს სიტყვები: „ნოემ რა ერთხელ ინება, ყურძნის წვენისა გემება“. და სხვა. როგორც ყოველი თქვენგანი, ისევე მეც ვყიდულობ ღვინოს, ვიყიდე კიდეც ოთხიოდე ვედრო, რომ მეც და ჩემმა მეგობრებმა ყელი გავისველოთ.

მე მხოლოდ ერთი რამ მაქვს საწყენად: თქვენ იცით, თუ რა უპირატესობა ეძლევა ახლა გამომგონებლებს, როგორ ასაჩუქრებენ მათ. ამავე დროს, ისეთი დიდი გამომგონებელი, როგორიც იყო ჩვენი ბიძა ნოე, დავიწყებული გვყავს. განა მან არ გამოიგონა ღვინო, რომელსაც ასე უხვად სვამს ყოველი ჩვენგანი? განა ჩვენ წყალის ამარა არ დავრჩებოდით, რომ ნოეს ღვინო არ გამოეგონებია და არ გამოეწურა ვაზიდან? დიაღ, ეს ასე იქნებოდა და ამიტომ წინადადება შემომაქვს: მოვიგონოთ ეს სწორუპოვარი გამომგონებელი და იუბილე გადაუხადოთ.

მე მგონია, ყველაფერი ითქვა. ზემოხსენებული სანოვაგე შეადგენს ქართულ სუფრას, თუ ამას მიუმატებთ „გდე-ბ ნე სკიტალსა ია“-ს მომღერალ ყმაწვილებს, მოხუცებს და ქალებს. ყველაფერი ეს შეადგენს აღდგომას, რაც მეტად უარყოფითად მოქმედობს საბჭოთა მოსამსახურის და მშრომელ მოქალაქის ბიუჯეტზე და რაც ამცირებს შრომის ნაყოფიერებას: ერთი რომ სააღდგომოთ მოსამზადებელ კაცს სამსახურზე გული არ მიუდის და მეორე: ნააღდგომევს, ორი-სამი დღის ქეიფის შემდეგ, სამსახურზე გულიც რომ მიუვიდეს (და თითონაც მივიდეს სამსახურში), ერთ კვირას ხასიათზე ვერ დადგება.

ალლარ-სალლარხან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

წერილი სატრფოსადმი

შემიყვარე გენაცვალე,
ოხ, რა კარგი დარია,
უშენობით ეს გული
ხომ იცი რომ მკვდარია.

გენაცვალე დუშკაჯან
რად ხარ აგრე ცხარეა
ცეცხლს დაგაფრქვევ გულ-მკერდზე
თუ გავხდები ქმარია.

წუხელ ვნახე სიზმარი,
შენ კალთაში ვსტიროდი,
როცა გამომეღვიძა,
გავოცდი და ვკვირობდი.

არც იყავ თანახმა.
კოცნა არც იქ მაცალე,
ნუ მომკალი დუშკაჯან.
სიკვდილი დამაცალე.

რა იქნიბა უგარი
არ გამიჩნდეს თავშია;
მეც ვარ პორთფელიანი,
მითხარ საქმე რაშია.

ცოტათი ვარ მოხუცი,
სულ სამოცდა ხუთშია,
შტეინახს აქ მოვიწვევ,
ფული ხომ ჩემ ჯიბეშია.

მეც მყავს ავტომობილი
და ფულებიც კასაში,
შენი შეყვარებული
ვკვდები პასუხის ცდაში.

შენი გიგლუშკა.

„ამერიკელი ძია“

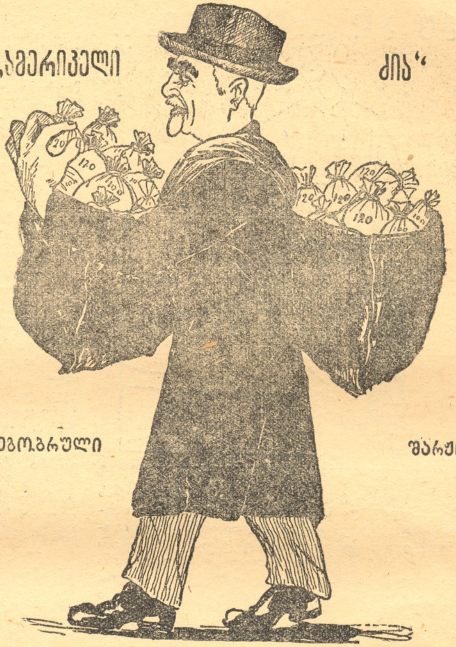

მეგობრული შარჟი

ქართულ დრამიდან მოათრევს ლალას
ღიმილით ითვლის ასს და ათასებს,
გზა, გზა მიეცით „ამ ჩემანალას“*)
ხედავთ თვის „ძიას“ როგორ აფასებს.

*) კომბალას სიტყვა.

მთვრალი გოჭები

— მე შენი არაფერი მესმის, აღდგომა კარზე მოგვადგა, მეზობლები უკვე პასკებს აცხობენ, ყველა ფუსფუსებს, პრავიზიას ყიდულობს და შენ კი ავანსიც არ მიგიღია? რითი აპირებ დღესასწაულის შეხვედრას, სირცხვილში გინდა ჩამაგდო?

ასე მომმართა ცუცქნამ (ჩემი მეუღლის სახელი გახლავთ) წარსულ პარასკევს.

— ქალო, გაუჩენარს საიდან გავაჩენ? ხომ იცი ჩვენი დაწესებულების კანტორა არ მწყალობს, ავანსს ვერ ავიღებ. მოლარე მე არა ვარ, რომ მივითვისო და ჯამაგირმა კი უკვე ქირი მოგჭამა!

— როგორ, შე არ გასაჩენო, მართლა ფიქრობ რომ აღდგომას თავი დააღწიო და ტოლ-ნაცნობებში გამოერჩიო? ბარემ გრიპი შეგვხდეს მოურჩენელი და მოუნელებელი — ის გირჩევნია! ამას მოჰყვა მერე გრძელი საყვედური იმის შესახებ, რომ ის პირდაპირ წამებულია ჩემს ხელში. არა აქვს სულ აუცილებელი რამეც კი, მაშინ, როდესაც მის „პადრუგას“ „დუქინობით უწყვია ვიქტორია ჩულქები, ვიაზანკები, შლიაპები, კოვერკოტის პლაშჩი“ და სხვა.

მე მივხდი მის ქარაგმებს, რომ ყველა ზემოთ ჩამოთვლილი მას „დღის წესრიგში“ აქვს შეტანილი და ახლავე ამზადებს ნიადაგს. და როცა აუხსენი, რომ „ვიაზანკებს“ და შლიაპებს სააღდგომო სანოვაგესთან კავშირი არა აქვს, ის შეხტა და შემოტრიალდა.

— ოჩენ დაჟე, ოჩენ დაჟე! სწორედ რომ აღდგომასთან არის დაკავშირებული ლორიგანის დუხი და სხვები, მაგრამ მე ხომ ჯერ ამეებს არა გთხოვ? პირველ რიგში პასკების, ვიჩინის და გოჭის საკითხი დგას, პლაშჩსა და შლიაპას კი გადაღმა კვირაშიც ჯერ კიდევ სეზონი ექნება ისე, რომ შენებურად უნდა დატრიალდე.

თქვენ თვითონ დრაწმუნდებით, რომ ჩემგან კამათის გაგრძელება მდგომარეობას უფრო ართულებდა, რადგან ყოველ საპასუხო სიტყვის შემდეგ, ცუცქანა თანდათან აფართოვებდა თავის „დღიურ წესრიგს“ და უმატებდა დუხს, შლიაპას, ჩულქებს თუ სხვა ძვირფას ქსოვილებს, რასაც თურმე დიდი კავშირი ჰქონია პასკებთან.

მეორე დღეს, როგორც იტყვიან, „გველის კანში გავძვერი“ და ფული ვიშოვნე. რადგან რკინისგზის ბი-

ესეც აღდგომაა!

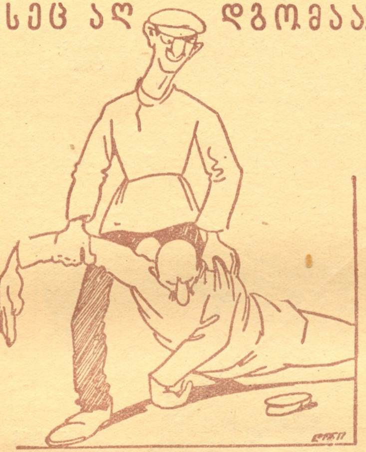

ლეთი უფასო მაქვს. გადავწყვიტე ხაშურის ან ქარელის ბაზარზე წასვლა და სანოვაგის იქ შედარებით იაფფასში შეძენა. გოჭი და კვერცხები, რა თქმა უნდა, პირველი პუნქტი იყო ჩემი მისიის... ცუცქანამაც შეადგინა თავის „მუშაობის" გეგმა და პირველ პუნქტად დააყენა სახლების დალაგება (ე. ი. ერთი გახრეკილი მაგიდის, ძველი ტახტის და სამი სკამის ერთი კუთხიდან მეორეში გადადგმა და სხვა).

მატარებელში გასაჩერებელი ადგილიც ძლივს ვიშოვე. ვაგონის შესავალ კარში გავიჭედეთ რამოდენიმე მგზავრი, კალათები და ტომრები სჭარბობდა მგზავრებს. ყველა „მუსაიფობდა" იმის შესახებ, თუ რანაირი გოჭი უფრო იაფი იქნება, ან რა არის საჭირო იმისთვის, რომ ნაყიდი „საქონელი" (ქათმები გოჭები და ინდაურები) ქალაქში ჩაყვანამდე არ გახდენ. განსაკუთრებით ერთი ლიპიანი, ვაჭარი, ფარსადანულ კილოთი არიგებდა ყველას:

— გლავნი ის არის, რომ გოჭი მხიარულათ ამყოფო, არ მოაწყინო, დარდი მამენტალნათ ახდენს,ჰამ წონაშიაც იკლებს და ჰამაც გემო ეკარგება, ყველაზე კაი სპოსობი ძილია, გოჭი უნდა დააძინო, რომა დედაზე არ იფიქროს, ნუგბარი რამეა, გულში ბოლმა ჩაუვარდება. ამიტომ უნდა დაათვრო. ერთი სტაქანი არაყი იმავე ნიმუტში ათრობს, მე სულ ამ სპოსობით მიმყავს ქათმები, გოჭები რამეები: ქარელში ვიყიდი, დავათროფ, დავაძინეფ, ჩავყრი კარზინკაში და პუპუზ უჟე ქალაქშია. ვერც კანდისტორი გაიგებს, ვერც კანტროლი მააშ!

და თან ჩაიხითხითა.

ეს უცნაური ვაჭარი ჩემს პირდაპირ იდგა, მისი ლიპის ერთი ნაწილი გულზე მქონდა მობჯენილი, ძლივსა სუნთქავდა და ნიორის სუნით გვეღინთავდა ყველას.

— როგორ უნდა დაათროთ გოჭი, ან რა საშუალებით შეიძლება დააძინოთ ქათმები? შევეკითხე მე.

— ჩერესჩურ პრასტოი რამეა: პურის გულს გამაილეფ, დაფშხვნი, ჩაჭყრი ჯამში, არაყს დაასხამ და მერე გოჭს დუადგამ. არა რომ ის მამენტალნათ შესჭამს—აპეტეტიანი ჟივოტნია. მაშინვე დაეძინება და ხმის ამოღების შნო აღარა აქვს, ჩადე კარზინკაში, ან მეშოკში და შაიტა ვაგონში, არც ზალაჟი, ხლაფორთი, არც ფლანი და არც ფსტანი. აგრეთვეა ქათმებიცა. ეხლა ერთი ბოთლიკა არაყი წამამილია, ნახევარ დუჟინი გოჭი უნდა ვიყიდო დავათროფ და ჩავყრი მეშოკებში. ზამ არც იდარდებს, არც გახდება და ჰამაც ეგრე პრემათ წავიყვან, ქალაქამდისინ არ გამოიღვიძებენ...

როგორღაც მოხდა რომ მე წავიქეცი, ლიპიანი ჩამაფრინდა და ხელათ ამიყვანა. მოკლე სიცილის შემდეგ შემეკითხა:

— შენ დალაქი ხომ არა ხარ?

— არა, საიდან წარმოიდგინე?

— ისე, ძალიან მსუბუქი ვინმე სჩანხარ, ხელში ლიოზკათ აგიყვანე, დალაქები ხომ ჩერესჩურ მსუბუქები არიან მააშ.

— ამაზე ცოტა წყენის კილოთი უთხარი: — გეტყობა იმ თქვენი გოჭებივით თვითონაც ხშირადა ხვამთ არაყს რომ მხიარულად იყოთ.

— ვა, არაყს კი არა ბოლლოწოსა ვჭამ, ჰამა არ მაძინებს, ზატო მამხიარულებს. პაჟალუსტა, აბიჟაიტს ნუ იზამ, ისე შუტკით მითქვია! შენც პრაზნიაზე მოხვალ? თუ გოჭებს იყიდი, მე დაგითროფ, ერთათ წამოვიყვანთ! ჩემი სახელი კარაპეტაა, კარაპეტ წიწმატიანც.

მისი ლაპარაკი ჭკუაში მომივიდა, და მისი სიტყვით, მალე „დავზნაკომდით". ხაშურის ბაზარზე იაფად შევხვდა გოჭები, კვერცხები, ქათმები... როცა ყველაფერი მზად იყო, კარაპეტამ საიდანღაც მოიტანა ჯამი, ჩაფშვნა პურის გული, დაასხა არაყი და დაუდგა გოჭებს. ისინი მიესიენ და მოსლაპეს. ცოტა ხნის შემდეგ, მართლაც გასჭრა კარაპეტას წამალმა. გოჭებს და ქათმებს დაეძინათ. ჩავსხით ქათმები კალათებში და გოჭები ხურჯინში, კვერცხებისათვის კი რახან ჭურჭელი არ დამრჩა, სიფრთხილით ჩავაწყე ჩითის პარკში და ჩავბარგდით მატარებელში კარაპეტა მეორე ვაგონში შევიდა:

— ერთათ აპასნია, პადაზრენია გვიზამენ და შტრაფი ნეპრემენია. თბილისამდე ყველაფერი რიგზე იყო გარდა ერთი მარცხისა, როცა ფიქრებში გართული, კვერცხებით სავსე პარკს დავაჯექი და მთლად დავამტვრიე. ჩემი უკანა ნაწილი პირდაპირ ერბო - კვერცხის ტაფას დაემგვანა. ხოლო მგზავრებს სამხიარულო მასალა გაუჩნდათ.

თბილისში, გამოსასვლელ ბაქანზე მთელი ზღვა ხალხი დაგროვდა, ის ჩემი ცოდვით სავსე კონტროლიორი ძალიან ჭინჭყლა კაცი აღმოჩნდა, ყველას უსინჯავდა ხელ-ბარგს, უწონიდა და ვისიც მეტი აღმოჩნდებოდა, ჯარიმას ახდევინებდა. ამიტომ დაბრკოლდა ხალხის გაშვება. დრო გავიდა და ალბად ჩემს გოჭებსაც არაყი გამონელდათ, რაღაც ჩუჩუნი დაიწყეს. მე შიშმა ამიტანა და დავეჩქარე გასვლას.

— გრაჟდანინ, თქვენ აქეთ მოიტათ ეგ ხურჯინი, რაღაც მძიმე სჩანს, უნდა ავწონოთ! ჩამძახა ყურში სულთამხუთავმა კონტროლიორმა. ვცადე გაძრომა მაგრამ ხელი მტაცა. ამიწონა კალათი, ტომარა და ხურჯინს წამოეტანა.

— არაფერია ჩირი და ლობიოა ამას არ უნდა აწონა!

— ჩირია თუ მარგალიტი, დადეთ აქ და გავიგებთ. მომაძრო ხურჯინი და ასწია. სწორედ ამ დროს გოჭებმა მორთეს საზარელი ჭყვირილი და ფუტფუტი დაიწყეს.

იშკილი გამოირკვა. გახსნეს კალათა, ამოიყვანეს მძინარე ქათმები, ხოლო არყის სუნმა საქმე საექიმო ექსპერტიზამდე მიიყვანა. გათავდა იმით, რომ გოჭები და ქათმები კონტროლთან დარჩა, როგორც ნივთიერი საბუთი, ხოლო მე ოქმი შემიდგინეს, როგორც მატარებელში მაგარ სასმელებით მოვაჭრეს და გოჭების უბილეთოდ მგზავრობის მომწყობს. სამი დღის დაპატიმრების შემდეგ , კი თავდებობით გამომიშვეს, სააღდგომოთ.

მაგრამ ცუცქნას ხელში აღდგომა კი არა, ჯოჯოხეთი გამითენდა.

თარხა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საქოს ვიზიტი

— ხრისტუს ვასკრეს, ვოისტინ ვასკრეს!.. ვიზიტნათ მოვსულვარ პაზდრავლენიის საქნელათა: იესო ქრისტე— გამჩენმა სიყმე მთელი მოგცეთ, მურაზს მოგწიოთ, რაც რომ ამ ბალშევიკებისგნით შარი და ხათა გინახიათ, უფალმა-ღმერთმა ნუყლათ გიქციოთ, ნუ სლოვომ, რაც კარქი რამეა ის მოგცეთ რაღა, ხეირი გაჩვენოთ!

ჰაი გიდი აბასთუმან! სადღაა ძველი შნო და ცოდო მადლი? აღდგომის ვიზიტზე ასეთი ძველი ფინჯაკით წავიდოდი? ან პოლსაპოჭკებიდან თითებს ასე გელაქნურგზივით გამოვყოფდი? ისეთი გრძელი პალტუ-ფრაკი მქონდა, რომა როცა ჩავიცვამდი ხოლმე დამოჟნის ნაჩალიკი გეგონებოდით, ჰამაც სტაიაჩი ვარადნიკი, გალუსტუკა რამე? ჩემი სკარახოტები ისეთი სკრიპუჩი რამე იყო, რომა როცა ქუჩაში მივდიოდი, სულ პახარონი მარშს უკრამდი ფეხებითა, მაშ!

ჰამაც დიდ მარხვის ზიარება, სეფისკვერი, აღდგომა დილას კაი სტოლი. ათვისი სამოვრითა და სტაქან-ბლუდიჩკებით, ქორფა გოჭი, ბატკანი, ნუგბარი ტარხუნა, ახალი ყველი; ნალივკები, კანიაკი, რამე თავისი ჩირთიფირთებითა, სად მახსოვს? შენ პასკები თქვი. ბზობის ორშაბათს შუშანა დაიწყებდა ხოლმე უბორკებს, მერე პასკის თაბაუთს იჭერადა: დაუძახებდა ამ ჩვენ კურკა-მიკიჩას და მთელი სუტკა აზელინებდა ხოლმე. ერთხელ რევნოსტიც კი უყავი მაგაზედა და ვებნები:

— დედაკაცო, მაგ კაცს ბაბნიკის სახელი აქვს ახარ მარტო რო შაგყავს კუხნაში და ჰამაც კარებს ნაზამოკ ჰკეტამ, რას იტყვიან?

— თვალი იმათაც დაუდგება, რაც უნდა სთქონ, მიკიჩაზე ოპიტი მიქნია,მამწონს კარქი დაზელვა იცისო.

ხუთშაფათ დილით პასკა უჟე გამამცხვარი იყო, შუშანა რო დაალაგებდა ხოლმე გუფეთის თავზე, პირდაპირ დრაგუნის პოლკი გეგონებოდა. ლიტონიაზე ვანქში დავდიოდით, იქვე ტერტერა ტერ-ოსკანას ზაკაზს ვაძლევდი, რომ პირველ ვიზიტნათ ჩემთან მოსულიყო თავისი ტერაცუებითა—სტოლი ეკურთხებინა, ქრისტეს პური გაეტეხნა, ჰანაპარ-ჰეშმარიტი ეთქო რაღა, ლაზათი დაედო.

მერე იწყებოდა ვიზიტნი აბხოტები: ჩავიცვამდი—და შუშანას ვებნებოდი:

— შუშან, ეხლა მე წავალ, პაზდრავლენიებსა ვქნამ, შენ კი სახლში სარისტიანათ მაიქეცი, სტუმრებია, რამეა მარიფათი აჩვენე მეთქი. იმან კაპრიზნათ მებნებოდა:

— ახარ, შენ სხვასთან მიხვალ ვიზიტნის გასაკეთებლათ და სხვამ კი მე უნდა გამიკეთოს? დარჩი რაღა, ჰაზირ ორივეს ერთათ გაგვიკეთონ!

— მეთქი ერთათ როგორ შაიძლება. განათლებულ ინტელიგეცია ხალხში ეგ მიღებული არ არის, ცოლები სახლში რჩებიან,სტუმრები იმათ ისემეს უშვრებიან მეთქი რაღა, ულოცავენ და ჰამაც თავისი ვიზიტნი კარტიჩკას აძლევენ, ჰპატიჟობენ მეთქი..

მივდიოდი. ერთ-ორ ვიზიტზე ჰკვა ხელში მქონდა, სკრომნათ ვიქცეოდი, ჰამა მერე კი მორჩა! ჰოპოპებს ვაჟრენდი და ჰანგლობაში ბადალი არავინ იყო. რამტოლი რამეები მაგონდება. რამტონი პრიკლუჩენია მამსვლია ვინ მოსთვლის?

პრიმერნათ ერთ რამეს გიამბობთ ძველი ამბავია, ჰამა ძველის მეტი რაღა დაგვრჩა, ყველაფერში ვასპამინანიას ვაკეთებთ. და ჰუზურში უტეშენიაც მოდის:

ეს ძველი სლუჩიაა: პირველი ვიზიტნი ნალბანდ იაგორას დავარტყი, იქ ჩვენი ჰამქრის ბიჭები იყვნენ და კაი პურმარილი ვჭამეთ; იქიდან ყიყვიან ჰასატურას ვესტუმრეთ, მერე ბაზაზ ვართანასთანაც შაველით. იქ მთელი დახურულ ბაზრის ჰამქარი დაგვიხვდა. ერთი ჩასპანდი ბიჭი იყო, თურმე სარაჯოვის პრიკაშჩიკი ყოფილა.—ჰაკარაკათ ჩაგვაცივდა თუო, დღეს პრაზნიკი დღეა და ხაზეინთან ესე მთელი კამპანიით წამამყვეთ ვიზიტნათ. ჩერესჩურ გაუხარდებაო.

წავყევით. იმის დვარეცი ხო იცით, სოლოლაკში ჰქონდა, ეხლა თურმე შიგ პოეტების შკოლა გაუღიათ, რაღა ლექსებს ასწავლიანო. ჩორნი ხოდიდან შაველით. ვა, ისეთი რამეები ვნახე რომა მართლაც ნაინტერეს რამეები: კარტიჩკები, პარკეტნი პოლები, გრანიცის სარკეები, ძაან რედკი საქონელით მორთული ობსტანოვკა იყო.

ერთ დიდ ზალაში დაგვსხეს, კაი პატივი გვცეს, ქრისტიანული სიტყვები, განათლებული სტუმრები, მუზიკა, ტანცი რამე ყველაფერი იყო. გეგონებოდა ტრიატიაო. კანიაკები დავლიეთ და ტვინში პაჟარიც გაჩნდა. მერე ავიშალენით და მე და ჩოფურ-ვაჰაკამ ამ დვარეცის ასმოტრი დავიწყეთ. მე ჩერესჩურ მთვრალი ვიყავი და ყველაფერი ოთუზბირად მეჩვენებოდა.

ერთიც ვნახოთ, ჩოფურ მიკიჩას სადღაც შაუხვევნია და მე მარტო არ დავრჩენილვარ? ამოტოლა სინაღოლაში ისე დავიკარქე, როგორც ბრინჯის მარცვალი. კრუტოვი კიბეს ჩამოვყე და ახლა ხხვა ფასონის ოთახებში გავჩნდი, აქეთ-იქით ეტრიალებ პტიშვოს ცხენივით. ჰამა გზა ველარ მიპოვნია. ვყვირი:

— მიკიჩ, შე პირძაღლო, ზნაკი მამეცი საით წამოვიდე მეთქი. საქმეში ხარ? გავაღე ერთი კარები და განათებულ პადიეზდში გაველი: ვაჰ! სრაზუმ ლიხტრიცკის უდარი მამივიდა! ვხედამ იმოტოლა აფრიკანცკი დიკი ნადირები იყვნენ, სპილო, ვეფხვი, ლომი, მგელი, ტურა რამე—რომ გული გამისქდა, ენა ჩამივარდა და საცვლები დამისველდა პირის ოფლისგნითა. დავიწყე ღრიალი.

ისეთი პრივიდენია მამეჩვენა თითქოს, მთელი ეს ზვერინეცი დაღრენილი კბილებით ჩემსკენ წამოვიდა! გავქანდი, რაღაცას დავეჯახე, ვხედამ გადავაგდე ერთი მრამორნი სტოლბა და ისეთი სარკე გავტეხე, რომა, ის რო გაეგონათ, ნაობახტი არ ამცდებოდა. ფეხი ამერია, წავიქეცი. და კიბეზე ჩავგორდი. მერე როგორც იყო პადეზდი გავაღე და გავრბივარ, შუა ტროტუარზე ქალი და კაცი მოდიოდნენ ისე დავეტაკე, რომ აქეთ-იქით ლაჟე კვერცხებივით გადავყარე.

— დერჟი ემუ, აკალოშნიკ, პრისტავ-გარადოვ. მამენტალნა არესტუიტ, საციალისტ-ტერორისტ. ღუბერნატორის პაკუშენია გაუკეთა და უნდა მოუკლაო. თურმე ღუბერნატორი და იმისი ცოლი გადამიყრია ტროტროდან! დიდი ტრევოგა გააკეთეს, შუშტუკები დუაკრეს. გარადოვების მთელი ბატლაიონ დამედევნა. დამიჭირეს და ჰამაც ლაზათიანათ მბეგვეს. ჯიბეში დანაც მიპოვნეს და ტერორჩიკათ გამამაცხადეს. ბევრი ვეხვეწე, შიშისგნით მამივიდა, რაზუმენია დავკარგე და მინაოთში ვარ მეთქი, ჰამა ყური არ მიგდეს, სანამ ვეშჩესტვენი დაკაზატელსტვათ ჩემი საცვლები არ გაშინჯეს და... ნუ ყველაფერს ხომ ვერ გეტყვით.

როცა გამიშვეს და სახლში მივედი, ტერტერა დავიბარე, პარაკლისი გადავიხადე, ჰამაც კაი ქეიფი გავმართე.

აი, შნო და ლაზათი მაშინ იყო, აღდგომასაც მადლი ჰქონდა, ლუკმაც ტკბილი იყო და ცხოვრებაცა.

ეხლა? აი, ქრისტეს მადლი გაუწყვრეს ამ ბალშევიკობის მამგონსა, როგორც ჩვენი ჰამქარი სოდომში ჩააგდო, რჯულსა და ზიარებას ულალატა, ხატი, სახარება, ღვდელი, რამე ყველაფერი მაასპოვეს. საყდარი რომ ნახო, პირჯვრის დაწერა ვერ გაგიბედნია. სამნიტელნია შიგ ან კომცომოლის კლუბი იქნება. ან შახმატნი სკოლა! აბა ასეთ ზაჰრუმალ დროში ჩვენთვის აღდგომას ლაზათი აქვს?

მახლაზ, რაც არის თოლ იყოს, მაინც ჩვენსკენ გამოიარეთ, ვიზიტნათა, პატარა ზაკუსკა მაინცა ვჭამოთ, მართალია პასკა გაგვიფუჭდა, ჰამა რა უყოთ, ჰიშტა შაინახეთ: ზოგჯერ გაფუჭებულის ჭამაც შაიძლება.

ფარსადან.

მაშვრალთ აღდგომა ჩინეთში

ქართული ენციკლოპედია

დიდი ხანია დაიბადა აზრი ქართული ენციკლოპედიის გამოცემისა.

მშვენიერი და საუცხოვო აზრია:

— მართლაც გვაქვს „არსენას ლექსი“, შახ-ბარათოვის „ანაბაჯი“, ეფრემ მაკალათიას თხზულებათა სრული კრებული, გვყავან „ცისფერი ყანწელები“, გვყავს „გოსიზდატი“ და გვაქვს ავანსები. მაშ რატომ არ უნდა გვქონდეს ენციკლოპედია?

სხვა თუ არაფერი, რობაქიძის ორიოდე მოგრძო რომანის გამოცემა მაინც აღარ დაჭირდება რადგან **ირრუბაქიძეთა** ჲინეოლოგიას მოკლე ენციკლოპედიაც განმარტავდა.

მე რომ მკითხოთ, ენციკლოპედია კი არა, თვით ჩუბინაშვილის სიტყვასაც მეათასერეთ გამოვსცემდი, რათა ოქტომბრის ათი წლის თავზე ქართულ გაზეთთა მეთაურის წერილების კითხვა ყველას შეძლებოდა!

მაგრამ ასეთი ფუფუნებისათვის ყლეს ვის სცალია? ან თანხები სადაა? მეასთუთხმეტე დრამას სწერს ირუბაქიძე და გამოცემა ხომ უნდა?

ტარტაროზი უფრო მარტივათ მიუდგა ამ საკითხს და ორი საუკუნის წინ ქართულ ენციკლოპედიის დაბადებამდე, უშვებს საკუთარ ინციკლოპედიას და არც არავისი ეშინია:

„ზოგს ეტკბილიბა, ზოგს არა,
მაგრამ რა ჩვენი ბრალია?
ტარტაროზ ყველას შისახებ
თანასწორ მომღერალი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლაყე კვერცხები

I

პიოველი ასო გახლავთ **ანი.**

აწ გარდაცვლილი დეკ. ლამბაშიძის გადმოცემითაც პირველი ადამიანის სახელიც „ა“-ზე აწყობდა:—**ადამი.** ბევრი იმ აზრისაა თითქო ადამს წინასწარი არა ყოლოდეს და თიხისაგან გაეჩინოთ იგი. ადამს წინაპარნი ჰყავდა. ჩვენ თვით კარგად ვიცით, რომ ჯერ კიდევ განსვენებულინიკოლოზის დროს ადამის ბაბუა საგლეხო „პრისუსტვიები“ იყო „სტოლნაჩალნიკათ“, მენშევიკების დროს ადამის მამა უკვე მომარაგების საქმეს აწარმოებდა ერაძის სამინისტროში, ხოლო თვით ადამი ამ რამდენიმე წლის წინათ რომელიღაც ტრესტში იყო მოკალათებული, შემდეგ ევამ შეაცდინა (პირად მდივნათ იყო ადამისა) და „ვაშლის“ გაფლანგვისათვის, მხოლოდ ხუთი წლით მიაბრძანეს გამსახლში. ასე რომ ადამს წინაპარნი ჰყავდა, ხოლო ჩამომავალნი რომ არ ეყოლოს, ამაზე ჯერ კიდევ კბილ-მაგარი გადია—სახელმწიფო პოლიტიკური სამმართველო იზრუნებს.

შემდეგი სიტყვა გახლავთ—**აზრა.**

რა არის აზრა? საიდან წარმოსდგა იგი?

ამ საგანს პოეტი ასე ახასიათებს:

„თვალით ვერ განსჭვრეტთ მის სიგრძეს,
ვერც სცნოთ მისი განია—
იგი იწყება იქ, სადაც
თავდება სახელგამია“.

აქედან ის დასკვნა უნდა გამოვიყვანოთ, რომ აზრა ისეთი რამე ყოფილა, ურომლისოთაც წიგნების გამომცემლობა მოუხერხებელი რამეა.

ამ საფათერაკო სიტყვას თანა სდევს უცხო და უცნაური სიტყვა—**ავანსი.**

ამ საგნის რაობა დღემდე არც ერთ ქართველ მწერალს არა სცოდნია, იგი უცხო ქვეყნიდანაა შემოტანილი და თუ ჩვენს ნიადაგზე კარგად ხეირობს, ყოველივე ამას ისევ და ისევ სახელგამს უნდა ვუმადლოდეთ.

შემდეგი სიტყვა ძნელიცაა და მარტივიც:—**ალღო.** რა არის ალღო? „ბავშვმაც კი იცის რა არის ალღო“.

— ეს ის საგანია, რომელიც ძალიან ხშირად აკლიათ ჩვენს კოოპერატორებს და მეურნეებს.

ალღოსთან დაკავშირებულია სიტყვა—**ადგილი.**

დღეს უკვე ყველა შრომის ბირჟაში ჩაწერილმა იცის თუ რა არის ადგილი:

— ეს გახლავთ საგანი, რომელსაც უპროტექციოთ ვერ იშოვით. თუ არის ალღო, ხშირად ჩნდება ადგილიც, ხოლო ხშირია როცა ადგილი აქვთ, მაგრამ ალღო აკლიათ.

ალბად. სიტყვა, რომელიც ძალიან უყვარდათ გადახიზნულსა და შემოხიზნულ მენშევიკებს. ამიტომ ხშირად გაიგონებდით:—„ალბათ წავლენ!“ მაგრამ დაჩუმდენ; როდესაც გაიგეს, რომ ასო „ა“-ზე უკეთესი სიტყვები ეწყობოდა:—არასოდეს, არსად, არ წავალთ!

აზნაური—ორფეხი ცხოველი, რომელიც საკმაოდ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მოშრავლებული იყო მეფისა და მენშევიკების დროს, მეო ცე საუკუნის პირველი მეოთხედის დამლევს სავსებით გადაშენდენ ჩვენში და ამჟამად ჩვენს მუზეუმში მათი ჩონჩხიც აღარაა შემონახული.

ალე ბარად უცხო სიტყვაა ხოლო გადმოქართულებული იგი ნიშნავს ქართველ პოეტთა გამოფენას სახელგამის ვიტრინასთან. ამ საგნის სრულ გასაგებათ იხ. სიტყვა „ვანვიტრინასთან. ამ საგნის სრულ გასაგებათ იხ. სიტყვა „ავანსი".

არსენა—ადამიანი, რომელმაც მეტრი შემოიღო, წინააღმდეგ მეარშინეთა ცხარე პროტესტისა.

ალი.—ბუნებისმეტყველნი, ამ სიტყვას ცეცხლთან აკავშირებენ, ხოლო ლექსებისმეტყველი იგი არსენიშვილის საკუთრებათ მიაჩნიათ. პირველი იტყოდენ: „ცეცხლის ალიო", ხოლო მეორენი ამბობენ: „ალი არსენიშვილიო". როგორც სჩანს აქ სიტყვების გარდა, სხვა რამეც უნდა იყოს შებრუნებული.

ახმეტელი. ცნობილი მკლევარი. ზურგიელიძის აზრით ეს სიტყვა „ამხვეტელისაგან" წარმოსდგება და მიუთითებენ დიდ ჯამაგირებზე.

ლევარსი როხროხაძის მეცნიერული თვალსაზრისით ეს სიტყვა „გამხვეტელისაგან" წარმოსდგება და კიდეც მიუთითებს „ბებერ კამეჩებზე".

ჩვენის გამოკვლევით კი ახმეტელი სულაც დურუჯის კალმახი არაა. ვინაა ჩვენ შორის მართალი—ეს უფრო მომავალი სეზონის საქმეა და არა ჩვენი ენციკლოპედიის.

(გაგრძელება გაგრძელდება შემდეგ ნომერში)

უჩარდი.

ტ ე ხ ნ ი კ ა ს ა ი ქ ი ო შ ი

ეს დურგალი იოსები
გაფრანტდა და აყვა ტოლებს,
შტეინახი მოიშველა,
აწ სიბერე არ აბრკოლებს
იქაც უყვარს მარიამი
მოტოციკლით დააქროლებს.

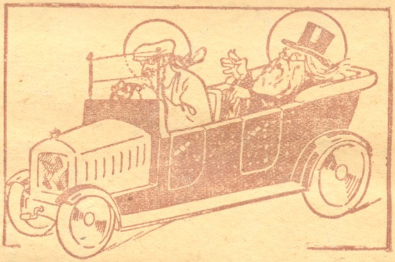

სამოთხეშიც განვითარდა
ტენიკა და ცონდის წესი,—
თავის მრევლში მამა-ღმერთი
დასეირნობს მერსედესით.

დაქრის იესო ველოსიპედით,
მაგრამ ტეხნიკაც ჩაუვლის უქმად,
აქ მისი აღდგომა სხვას პასკით აძლობს
აქ კი მას მჭადის არა აქვს ლუკმა

ა ც ხ ო ნ ა

წირვა გათავდა. ეკლესიის ეზოში მიცვალებულების „სულის მოსახსენებლად" მღვდელი ონოფრე და დიაკვანი საბა წიგნებით ხელში გამოეშურენ ეკლესიის ეზოში საფლავებისაკენ. საბა მოუთმენლად ჩქარობს გუშინ საღამოს აქეთ არაფერი უჭამია და მოტანილ საკურთხების გამაბრუებელ სუნისაგან იტანჯება.

—მეითფინე ბატონო ყველეი ელირსებით. ყველას გიკურთხებთ! — აწყნარებდა საბა ხალხს — აქეთ მობრძანდით ჯერ მამაო, აგერ ჩვენს ოლინკას უკურთხოთ ჯერ, ახალი გარდაცვალებული ყავს და!

მწუხარე ოლინკა ახალი ქვრივი იყო ჯერ კიდევ ახალგაზრდა, ლამაზი. ონოფრემ წვერზე ხელი გადაისვა და ცალი თვალით ქვრივს გადახედა, რომელიც თვალზე ცრემლ მორეული ბოლჩას შლიდა და საკურთხს ალაგებდა საფლავზე. ამოიღო ცხვრის ბარკალი გოჭის თავით, ხაჭაპურები, ორი ჩარექა ღვინო, კვერცხები და ღომათ ამოიოხრა, საბას საკურთხის დანახვაზე პირი ნერწყვით აევსო. რამოდენიმე ბავში წითელი კვერცხის მოყვარულნი, გარს შემოეხვიენ სასაფლაოს, რომ ლოცვის გათავებისას დაეტაცნათ საკურთხი. საბას ჭირივით ძულდა ბავშვები.

— დეგერ... პირი! — ჩაილაპარაკა გუნებაში საბამ — მეტი არ აგიდგათ გვერდები თქვენ აქიდან არაფერი გაგატანოთ. და გალობას განაგრძობდა... ქრისტეეეე აღსდგა მკვდრეთიიიიით!.. სიკვდილითა, სიკვდი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლისა, იქით გეიწი თვარა მეგეცა ღვთის წყალობა მე შენ!...—შეუბღვირა საბამ ერთ ბიჭს.

— სიკვდილითააა სიკვდილისაააა!..

— ..უუ შენი პატრონის დედაც გეიწიე იქით!... მიუბრუნდა მეორეს.::

— ცხოოოვრების მიმნიჭებელიიიიი... და საბამ ხელი წააპარა თავში ჩასარტყმელად ერთ ბავშთაგანს, რომელიც მეტად ახლოს მოწეულიყო საკურთხისაკენ. ონოფრე მღვდელი რაღაცას ბურდღულებდა თავისთვის და საბას გაწამაწიას და ბავშვებთან ბრძოლას ყურადღებას არ აქცევდა. ქრისტე აააღსდგა მკვტრეთიით... იქით გეიწი ბოში თქვა შეუტია კიდევ საბამ...

სიკვდილითაა სიკვდილისააა... უჰ! შენ მიაკვდი შენს პატრონს, შენგან კაცი არ გამევიდეს... გეიწიე იქით თქვა! საბა უფრო და უფრო ცხარობდა. ბავშვებიც ჯინზე უფრო ახლოს მოიწევდენ საკურთხისაკენ და ხელებ გამოწვდილი ელოდენ როდის გათავდებოდა მღვდელის და დიაკვანის ბურდღული, რომ მალე გაენაწილებიათ ოლინკას საკურთხი.

...სიკვდილითა სიკვდილისაააა!.. სიკვდილი გეცა შე ყრუალეს შეილო!.:: ჩააკვდა მამაშენს ძაღლები... დამთუუურგვნელიიი... და საფლავების... დაგასაფლავეფ მი შენ აქანე დღეს მე ვიცი, შე ბუბლო!... იქით გაიწი თვარა!...

ცხოვრების მიმნიჭებელიიიი!...—ჩაალილინა საბამ და გულმოსული ხელი მოუქნია ერთ ბავშვს, რომელიც ისიც იყო კვერცხის გატაცებას აპირებდა, მაგრამ ამ დროს ხელი აუცდა ფეხი კი იქვე საფლავში ჩასობილ ქვას წამოკრა და მიწაზე გაითხლაშა... გახარებულმა ბავშვებმა იხელთეს დრო, და საკურთხს წაესიენ. არც მღვდელის და არც ოლინკას მუქარამ არ გასჭრა. ხაჭაპურები და კვერცხები განაწილდა. ღვინო კი დაიქცა. ...აააჰ თქვენი მკვდარი და ცოცხალი თქვე ამოსაგდებო თქვენა მიაძახა გამწარებულმა საბამ და სიმწარით ბარძაყზე მოისვა ხელი, რომელიც ქვას მიარტყა. — თქვენი საკურთხი მეჭამოს გაისათ, თქვენი, აქანე ჩაგმარხავთ მე თქვენ ამასთან, ამ კვირაში და თითი ოლინკას ქმრის საფლავისაკენ გაიშვირა.

— უი ღმერთო კი მომკალი, მაგისთანე ლაწირაკებისათვის რავა მინდა, აგი საფლავი ჩემ ქმართან რა უნდა მაგენს, რას ილანძღები შენ შე ქოფაქო, — მივარდა ოლინკა საბას, რომელსაც სიმწარისაგან და სირცხვილისაგან არ იცოდა რა ეთქვა.

— კარქა კი მიცხონე კვტარი შე ბანჯგვლიანო, ისე გიცხონდეს შენ სული, შე გოუმაძღარო შენა!.. და ოლინკა წყევლით გაეშურა შინისაკენ.

იაუა.

ს ც ე ნ ა ფ უ რ ნ ე შ ი

(ფურნე სავსეა ქალებით:

ყველა უცდის თავის პასკას, ზოგი აზელიებს ზოგი ლუძელს მისჩერებია და გამოცხობას უცდის.

ზრიალი და ხმაურია აქეთ იქეთ დარბის მეფურნე. თათარი აბდულა. ქალები ესევიან გარშემო).

პირველი ქალი—აბა აბდულა! შენი ჭირიმე რამდენი ხანია გიცდი და ვერ ველირსე ჩემი პასკის მოზელას. ეს არი შენ რომ შემპირდი საალდგომოთ ყველაზე უწინ შენ მოგიზილავ პასკასო?..

მეორე ქალი — აბდულა, კაცო, მოდი და დამიზილე ბარემ ეს ოხერი, გამიწყალდა კვერცხი, და რას უცდი დევილუპე ქალი!

მესამე ქალი — აბდულა გამეილე აწი შენი ჭირიმე, თვარა დეიწვება და ამოვარდები ქალი, წევე ეფი ჯდება!

მინადორა — აბდულა აღარ მოხვალ ახლა გეეიტანჯე ქალი აღარ შემიძლია ამდენი მოცდა ბეჩა!

აბდულა — ჯერ სოტა მოიზა მინადორა, აგერ ჩვენი მარიამს ჩოუზილო მერე შენიც ჩოუზილო! ჯერ სოტა ადრე არის რას იჩქარი.

ქალები — მალე, მალე აბდულა, არიქა გამეიარა!... აქეთ მეიხედე შე კაცო რო გეხვეწები ამდენი ხანი...

აბდულა — კაზო მე არაფერი ვიზი თქვენი რა ხალხი ხართ როგორ შეიძლება ყველას ერთად მოგიზილოს, ფურნეში შეგიდოს, გამოგისხოს, ჯერ ვინს ადრე მოხვიდოს იმას გაუკეთოს მერე სხვას.

ეფროსინე — აბდულა მიშველე რაცხა შენი ჭირიმე ორი კვერცხი ლაყე გმაოდგა და საცხა უნდა მიშონო თუ კაცი ხარ რამეფრათ!

აბდულა — რას ამბობ ეფრუსინე ზად არი ქალო კვერცხი, კვერსხები სახში დატოვოს აქ რად მინდა ფურნეში კვერსხი.

ეფროსინე — უი მე დევილუპე ქალი. რაი ჩავახა ლო ახლა ამ საოხრეში!

აბდულა — ეფრუსუნე! აგერ ზადი და ჩვენი ზმა ხასანას ქონდოს ორი კვერსხი და ჩაახალე პასკაში!

მინადორა — აბდულა გეღირსოს შე სასიკვდილე ამევიდა რეთი ხანია პასკა და აღარ შედებ?

აბდულა — აი მინადორ მოისა სოტა ჯერ მარიამს შედო პასკა და მერე შენ.

პასიკო — აბდულა, აბდულა დევილუპე, დევილუპე!

აბდულა — რა ილო პასიკო რა მოგივიდოს!

პასიკო — რავა რა მომივიდა, შე ოხერო ამ გავარვარებულ ფურნეში, გოუნელებელში, რომ შემიგდე ეს პასკა, სუნი მეცა რაცხა და დევილუპე ქალი დემერუჯა გონია!

აბდულა (აღებს ფურნის კარებს) სოტა მორუკოს არაფერი უჩირს!

პასიკო (კივილით) უი, უი ჩემო პასკებო, რავა დამწვარხართ! გამეილე, გამეილე შე გასაციებელო! (აბდულას გამოაქვს პასკები. თავები წამწვარი აქვს ყველას).

პასიკო — დედა! დედა! ჩემი დღეი დეილია რაღა ვქნა აწი!

აბდულა — რა მოხდა შე ქალო პასიკო, სოტა პასკა დაიწოს რა უყოთ მერე. თავი აქ სოტა დამწვარი თორემ შიგნით სულ კარგია! ოო იამან! იამან ქალები! თქვენ რა ხათაბალა ხალხი ილოს! ზოგი მოუზილოს პასკა, ზოგი შეუდოს ფურნეში, ზოგი კვერსხი მოგცოს და კიდო ჩხუბი გააკეთოს და დედ-მამა გაგინოს! ზაადით თქვენი სახელი! ქეფუ იოლლი! (გულმოსული აბდულა გარბის ფურნიდან).

ბალდაჯან.

ბათომის ალფონსი

ანუ „დავითი გიორგევიჩი“

უწინ — ეხლა

ხიფათია და

ამხანაგო ტარტაროზო,
მომივიდა აწრადი—
სადმე წავიდ-წამოვიდე
ვით შორაპნის მაზრა.
გურიისკენ გავეშურე
აი, საჯავახო.
ეტლით მივალ, მაგრამ, ვაჰ თუ
ცოცხალი ვერ მნახო.
„გზაა“-რა გზა ცხენს ან თუ კაცს
ფეხი აუცდება
ხრამში ხელად... და შემდეგ კი
„ფინიშ“ დაბრუნება.
ხშირად ცვივა აქ მგზავრები
წელებით და თავით,
წვიმაში კი დაიხრჩობი,
თუ არ გექნა ნავი.
მივაღწიე ჩოხატაურს,
როგორც იქნა, რაღა,
მოვიკითხე წაველა ც
ჩვენი ოსმან-აღა,
ყარამანი „რეჩი ავით“...
არ დგებოდა ქარი,
„ერკოპს“ ფული მოუგია
ყლაპავს ვაჭარი ნერწყვს
„კომპლექსები დამართია?
ნინასა და ვერას.
ლორიგანი ძვირი გახადა,
(დახეთ ბედის წერას).
ტეხნიკუმში „სასეირნოდ“.
დადის ქალთა ჯარი.
ილბალის და „ქენიხების“
მსურველ-მაძებარი.
მეც ცოტა ხანს იქ დავრჩები
მონატრულად, მარტო.—
ვაჰ, თუ ცოდვებს, მადლის ნაცვლად,
„ცოდვა“ მივუმატო.

მედუზა.

ქუთაისი

ქუთაისი გადაიქცა
„ვივესკების“ ქალაქად;
ჩვენი მღვდელი „დვორნიკად“ დგას
დიაკვანი დალაქათ.
სააღდგომოთ ემზადება
ქუთაისის ქუჩები;
ამ დაბრედილ ტროტუარებს.
ვიცი ვერ გადურჩები.
ზემო ყაფანი ავსილა
რაზნი კოპერატივით;
გამგეები დაგვისუქდა—
ნამეტანი პატივით.
ჯამაათნო ყური მიგდეთ
უნდა გითხრათ ერთი რამა;
გოგიაშვილმა აილო—
ჩვენი სახელმწიფო დროშა.
რო იტყვიან მაღლის ბედი
სწორედ იმას ჰქონია;
თითო „დადგმაში“ აილო
9 აბაზი მგონია.
გადაბრუნდა ეს ქვეყანა
შეიცვალა იერი
ჩილინგაროვთან კბილს იწმენდს
კნიაზები მშიერი.

ჩაგოდარ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საჭილაო!

დღეს ჩვენი სოფელი,
წალკოტში მდებარე!
ვით გედი — ამაყობს,
ვით შუქი ელვარებს.
სიტკბომ და სიცოცხლემ,
გაშალა ფარდები!
გაისმა სიმღერა:
ია და ვარდების.
მზის ძახილს თაყვანს ვცემთ.
გვიყვარს მის თარეში!
სიკვდილიც ქედს იხრის,
ამ ტურფა მხარეში
მედამო მოირთო:
ზურმუხტით, ლალებით!
და ამ დროს გვაწუხებს
აქ: **დომნას** თვალები.
ბაქანზე მოლარეთ,
ბრძანდება წყეული!—
(მგონია, ჭკუაზე
არის გადაწეული).
ალერსი ვაჟებთან,
მისი გზა, ხიდია!—
გლეხების წუხილი,
ფეხებზე ჰკიდია.
ვინ არის ვაჟკაცი
და მოსთხოვს ხურდასა?'
ვითარცა მართალი,
გაბერავს გუდასა.
გაგლანძლავს — ისე რომ,
ვერ გაგბანს რიონი!
ეს მძიმე ხელობა,
მისთვის არს იოლი.
დამცველი ვაჟები,
თურმე ყავს ათასი! —
ჩანგალზე ავაგოთ:
ეს ქალი კაპასი...

ჭაგნელი ბზიკი.

ძველ — ახალი საბჭო
(ჩიბათის თემი)

ძველი საბჭო (ახალს): ძობრძანდით, მოქალაქენო. ჩვენ უკვე დაგახვედრეთ: ნათხოვარი ბინა, დამტვრეული სკამები, ფეხ-მოტეხილი მაგიდა, თაგვების სათარეშო შკაფი, ძირ-გავარდნილი სალარო ყუთი, შეუმუშავებელი პროექტები და სხვ. ეხლა კი მოუსმინეთ მდივანს.

მდივანი (აკეთებს მოხსენებას): ამხანაგებო, უნდა იცოდეთ, რომ თქვენი გასაკეთებელია: სასოფლო გზები, ბოგირები, ხიდები, სახალხო სახლი, ალმასკომის შენობა, ქოხ-სამკითხველო, არხების გაყვანა, ფერმის შარშანდელ ჯამაგირის ანაზღაურება, ალმასკომის სხვადასხვა ხარჯებისათვის ფულის აკრება, სკოლების რემონტი, ჭაობების დაშრობა და სხვა.

ახალი საბჭო: თქვენ რაღა გააკეთეთ?

ძველი საბჭო: ჩვენ თითქმის ყველაფერი: მთელი წლის განმავლობაში პროექტებს ვადგენდით, ვმსჯელობდით, და ამ მუშაობაზე დაიხარჯა მთელი დრო.

ახალი საბჭო: კეთილი, ჩვენც ნება გვიბოძეთ, რომ მთელი ეს წელიწადი მაგ პროექტების განხილვას მოვანდომებთ.

შხანკოლა.

სამტრედია

ვესტუმრე შრომის ოთხწლედსა
და ვნახოთ ასათიანი;
პედაგოგია სულ ძველი
ცემაში „თავაზიანი".
შემდეგ კი მოვინახულოთ
იქვე საბავშვო ბაღია;
ბავშვებს რომ წყალის ზიდვისგან
გულს დამჩნევიათ დაღია.
ქოხ-სამკითხველოს კარებიც
მუდამ დღე დახურულია;
არავინა ჰყავს პატრონი
არავის ეწვის გულია.
პორომსაც თუ ვინახულებთ
სადაც მგზავრობა ხშირია,
ნაპირზე გადასვლისათვის
სამი საათი გჭირია.
იქვეა ახლოს ვარლამის
სასადილო და დუქანი,
პატენტი არც კი სჭირდება
და მიტომ გახდა მსუქანი.
სხვაც ბევრი ნაკლი შეგხვდებათ
ძირ-ფესვში მოსათხარია,
სატარტაროზო მათ გარდა
რადგან ურიცხვი არიან.

ჭრიჭინა.

ამაღლება (გურია)
(ორ—ელს)

რასაც ამბობ ვინც ვერ გცნობს
მას სიმართლე ჰგონია.
„ცრუს აქვს მოკლე ფეხები"
ასე გამიგონია.
ვიცი შენი სიმღერა,
შენი გულის წუხილი;
წვიმას ვერ გადმოუშვებს
შესი ენის ქავილი.
გახსოვს ბნელი საქმისთვის
გამსახლი განახულეს,
დიდს რომ ვერ იწონიდი,
ათი დღე გამარხულეს.
ჭორს ჭორებზე რომ აცხობ,
არც კი გრცხვენის ამისი,—
და გსურს სოფლის მუშაკებს
წაუხდინო ხალისი.
შენც კი იცი, რომ შენი
ყველა იყო გმობელი
შენს „დიდ მოღვაწეობას"
იცნობს მთელი სოფელი.

ოსმან-აღა

დ ე პ ე შ ე ბ ი

ტყიბული

როგორც საკუთარ თვალთა ..დევიდგან დავრწმუნდით, ტყიბულის სადგურის დარბაზში პზ. და პჩ-ვ-ის წყალობით დადგა „ტბა", წვიმიან დღეში ნავებით ხდება მიმოსვლა.

იქიდანვე

ქუთაისის რკინის გზის საყუდის ანგარანში უადგილო გამოქვითვები, დიდ უსიამოვნებას იწვევდა. მუშებს შორის. კვლევა - ძიების შემდეგ დამნაშავე აღმოჩნდა ქალებიდან დაზიანებული ქოიავა.

იქიდანვე

რკ. გზის არსებულ წითელმა სასადილომ ნისიების სიგანიერით და უსუფთაობის ჭლექით სამუდამოთ გამოესალმა ტყიბულის მუშა - მოსამსახურეებს. მიცვალებულს „სულთანანა" უმღერა ვასო თვარაძემ.

ტყიბული

მორიგი გაფლანგვა.

კონდუქტორების სამორიგეო ოთახში სარევიზიო კომისიის დასკვნით აღმოჩნდა გაფლანგული (გატაცებული) საუკეთესო ჯიშის 3000 წყვილი „მზობლავი" და 1000 მფრინავი კბენარი. როგორც გამოირკვა დანაკლისი კანდუქტორებს მიუთვისებია. ამისათვის შ. რიჟამაძემ გასცა განკარგულება ივანეს საყურადღებოდ, რომ კონდუქტორებმა ლოგინიდან ადგომისთანავე უნდა დაფერთხოს საცვლები.

ქუთაისი

ღვინის ფასი საგრძნობლად დაეცა, მიზეზად ასახელებენ ექიმების მიერ ივლ. ბუხაიძის და ლავრენტი ცირეკიძისათვის ლოთობის აკრძალვას.

ქუთაისიდან
(ორი გმირის ჭიდაობა)

ქუთაისის რკ. გზის სადგურის ბაქანზე ორი ჩემპიონი შეეტაკენ ერთმანეთს: ბალახვანი და ალექსანდრე. გამარჯვება დარჩა ბალახვან სანდროს.

კო—ტ—ი.

შემთხვევები

შეტაკება. გუშინ, ღამით პირველ საათზე, რუსთაველის გამზირზე, ორიანტიდან გამოსული მთვრალი დაეტაკა მეორეს. ამის გამო მეორეს დააგვიანდა შესვლა ორიანტში ხუთი წუთით. ტროტუარი დაუზიანებელია.

ჭრილობა. უცნობის ქუჩაზე № 18 მცხოვრებმა იულია მახინჯაძე დაბრუნდა სახკინმრეწველობიდან და მაკრატლით მოიჭრა ნახევარი ცხვირი. მიზეზი: არ მიიღეს კინო-მსახიობად მოზრდილი ცხვირის გამო.

ხანძარი. ოთხშაბათს 29 მარტს უცნობმა მოქალაქემ აანთო ასანთი პაპიროსის მოსაკიდებლად. სასწრაფოდ მოვიდა ცეცხლის მქრობელი რაზმი. პაპიროსი დაიწვა. ირკვევა ამაზე გაწეული ხარჯი ცეცხლის მქრობელ რაზმის მიერ.

დაკარგვა. რეგისტრატორმა ზარმაცაძეს დაეკარგა გლეხი შრომაძის მიერ შემოტანილი განცხადება აგრო - დახმარების აღმოჩენის შესახებ. გამოწვეულია მეძებარი ძაღლები იმედია რომ განცხადებას მონახავენ თუ... შეცდომით არ წაუღიათ საპირფარეშოში.

ელვა.

სიზმრის ახსნა

ქუთაისის რკ. გზის კლუბში რომ გეძინებოდეს, კინო - სურათის ჩვენების დროს ჩამოგეძინება ნახევარ საათიან ანტრაქტებს შორის.

თუ სიზმარში სადგურის უფროსი ბლომად იძლევა სათბობ მასალებს და სადგური სუფთად არის,— კარგია: აუცილებლად სამმართველოდან კომისია ჩამოივლის.

გ—ელი.

მეგობრული შარჟი

ზოგიერთი მორწმუნე ქუთ. მუზეუმში შედის დავ. და კონსტ. სანახავ.

— **გლეხები**—თუ შეიძლება შესაწირავი მივართვათ დავით და კონსტანტინეს და მიიღეთ შენი ჭირიმე!

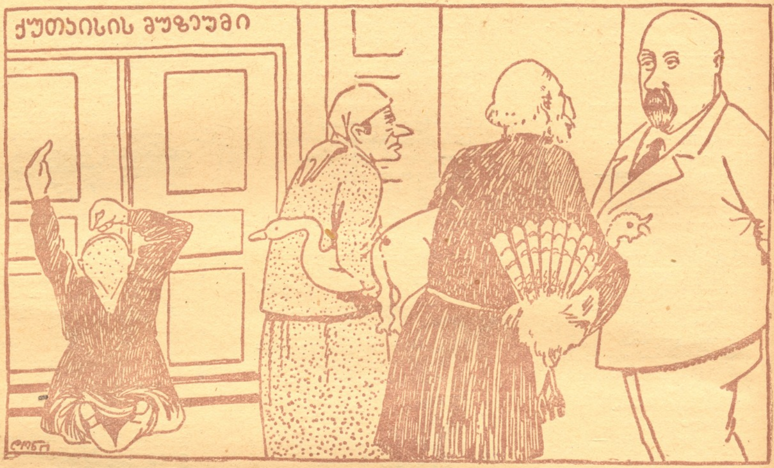

ტ.რ. **ჯაფარიძე**—კი მარა თქვე დალოცვილებო რა არაფერი არხიმანდრიტი ვარ მე!.. შესაწირავი რათ გინდათ შე კაცო შეგიშვებთ ისე და გინდა თავი გაგიტეხიათ იატაკზე!...

ფოსტა

ქოჩ-ხონელს (ქუთაისი) **იწერებით „საწერკალოვის“ განყოფილების გამგის ახვლედიანის შესახებ:**

ნიკომაც იცის კარგადა
თუ რა სჯობია ქვეყნადა,
ნათლია—ძმები შვილები
თუ ნათლი მამის ბიძები.
ჩვენ კი ჩვენდა თავად გეტყვით,
სად ნათლია, სად ბიძები?—
აქ ამ შენს ნაჯახირევ ლექსზე
ხედავთ, სირცხვილით ვიწვებით.

სჯობია ლექსებს თავი დაანებოთ და პროზაში სინჯოთ თქვენი პოეტური კალამი.

პატ-პატაშონს (ხაშური) **თქვენი შარადა მეტად მოიწონა რედაქციამ, მაგრამ მიიღო რა მხედველობაში ორი გარემოება: პირველი ის, რომ ხარბი თვალით არ შეეხედნათ თქვენი ნიჭისათვის და მეორეც ისა რომ გვწერთ თუ შარადას დამბეჭდავთ გაზეთ „მუშას“ ერთი თვით გამოვიწერო—ეს უკანასკნელი მექრთამეობას მიეწერება და ამიტომ თქვენი შარადა სულს ღაფავს უფსკერო გოდორში ამგვარი ლალადიხით:**

ხარბი თვალით ნუ შეხედავთ
არ გეგონოთ რამე ძნელი.
შარადის პირველ ასოებს
უნდა ცოტა დაკვირვება.
რომ ამოკითხვის შემდეგ
იქნება მისამართი მისა.

ბიბილიშვილს ძლიან კაი ბიჭობა იქნება, რომ ბაგრატ—ბარხედროვიდან ხარის ფული ამოიგოთ თუ თქვენი ლექსი „ტარტაროზში“ იქნება დაბეჭდილი. უმჯობესი იქნებოდა სახალხო სასამართლოში წარუდგინოთ თქვენი გალექსილი საჩივარი:

გავიხედე სერზედა.
ბაგრატა ზის ცხენზედა.
წინ ერთი ხარი მიუძღვის
ძლივს რომ დგება ფეხზედა.

თქვე დალოცვილო ლექსის წერა სავალდებულო ხომ არ არის ყველასათვის, მიაკითხეთ გოდორს.

ეჯეეეს (ბათომი) **თქვენს დიალოგს პლაგიტობის სუნი უდის და ამიტომ სავსებით ვერ ვათავსებთ. თუ ჩვენ არ დაგვიჯერებთ მიიკითხე—მოიკითხეთ იქნებ ვინმემ დაგარწმუნოთ ამაში. სანიმუშოთ ვათავსებთ მაინც ნაწყვეტს:**

დედა:— აბა მითხარი შვილოჯან
რითილა გრძნობ ტკივილებს
ცოტა რამ კაპლი დალიე
მორჩენას გაგიადვილებს.
შვილი: დედავ რას მარგებს წამალი
ვიცი რომ კარგად არ გამხდის,
მხოლოდ ხშირ-ხშირად მუცელში
ცოცხალი რაღაცა დახტის.
აშკარა პლაგიატობაა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ვ ი ს ე რ გ ო 50 მ ა ნ ე თ ი

№ 3 კონკურსის შედეგები

№ 3 კონკურსის სურათი

კონკურსში მონაწილეობა მიიღო სულ 5.173 კაცმა. ამათში პროვინციიდან — 3.357; ქ. ტფილისიდან — 1.511; ამიერ-კავკასიის ქალაქებიდან — 292 და რუსეთიდან — 13.

ჟიურიმ დააჯილდოვა შემდეგი წარწერები:

პირველი ჯილდო 30 მანეთი ერგო წარწერას:

ო რ თ ა შ უ ა

ქალი (გამგეს): მე ეს ვაჟი მომწონს, მაგრამ ცოტა ჯამაგირი აქვს... თქვენ რამდენი გაქვთ?

გამგე: ჯამაგირს რა მნიშვნელობა აქვს, როცა სახაზინო ფულები ჩემს ხელშია.

წარწერის ავტორი:

ქოლაძე ხერგო პავლეს-ძე სადგური მარელისი. ლიანდაგის მუშა.*)

მეორე ჯილდო 20 მანეთი ერგო წარწერას:

ს ა მ ა გ ი ე რ ო

ქალი: არ შეიძლება ამ ჩემს მეგობარს მისცეთ სამსახური თქვენს დაწესებულებაში?

გამგე: რატომ არა, — იმ შემთხვევაში თუ მისცემთ ადგილს ჩემს სიყვარულს თქვენს გულში.

წარწერის ავტორი:

ცინცაძე მარიამი ალექსის ასული (ტფილისი, ელისაბედის ქუჩა № 17). დიასახლისი.**)

ამათ გარდა ჟიურმა მოიწონა ხუთი წარწერა შემდეგი ავტორებისა: ძნელაძე სონეა, ჭელიძე მიხეილ, მგალობლიშვილი დიმიტრი, ტყაბლაძე გრიგოლი და ბუზულაშვილი ვასილისა.

---

*) აცნობეთ ჩვენს მთავარ კანტორას თქვენი სწორი მისამართი, რომლითაც დაუყოვნებლივ გამოგეგზავნებათ ჯილდო.

**) ჯილდოს მიიღებთ გაზ. „მუშა"-ს მთავარ კანტორაში (ჯორჯიაშვილის ქუჩა № 6).

ან. ხხვაველიშვილს თქვენი სააღდგომო ლექსი ისე მოიწონა რედაქციამ, რომ განზრახვა აქვს უცვლელად მოათავსოს 1987 წლის სააღდგომო ნომერში მანამ კი ვფიქრობთ ამ ნაწყვეტითაც დაკმაყოფილდებით როგორც ავტორი;

ტარტაროზო მოამზადე
შენი გოდორი და ფიწალი,
რადგან ეხლა მე საჭიროდ
ძლიერ, კარგად ვიცანი;

ისე რომ თქვენი ლექსის მიღებისა და განხილვის დროს ფიწალიცა და გოდორიც ორივე მზათ გვქონდა, რასაც ემსხვერპლა თქვენი ტვინის ნაჯახირევი.

ხერგის კაოპეზს მეტად გაულიზიანებიხარ, რომ ასეთი მარგალიტები გადმოუფრქვევინებია თქვენი თაყვანისცემის მუზისათვის:

ისე მიაპყრო მან ყური
მცხოვრებთა ამა სოფლისა,
კარპეზი ბატონი არის
დიდი ლაშქარი ჯარისა.

ბ-ნო სერგი· ამ სტრიქონებით ისევ თქვენ თუ რამეს გაიგებთ თორემ, არა ვფიქრობთ, რომ ვინმეს რამე გააგებინოთ ასეთი აბდა-უბდებით.

თავლია-ძირულელს დაილოცოს თქვენი მუზა რომელსაც ასე აუმღერებიხართ:

დავიჭიროთ ყველამ ხელში
ცეცხლის მჭრელი ხმალი
გადვიაროთ ოსმალეთზე,
დავსწვათ ჩვენ ხონთქარი.
შემდეგ: ძაფი სიმს რომ გადავაბათ.
გულს რა აათრთოლებს,
ჩემს ფიქრებსა დასავლეთით
ქარი მიაქროლებს.

გირჩევთ, რომ ლექსის წერის დროს მუზას მოუფრთხილდეთ, რომ ცეცხლის ხმლით აღჭურვილი ხონთქარმა არ შეიკლას ხელში და კიდევ ნუ აკვნესებთ თქვენი გულის სიმებს, რომდასავლეთის ქარმა აღმოსავლეთში არ გადაგისროლოთ.

ნილის რედაქციამ ძლიერ მოიწონა თქვენი ლექსი მგლებისა და ვირების შესახებ და გაცნობებთ, რომ ალბათ არ დაიბეჭდება. მიზეზი მეტი „სერიოზულობაა".

უმუშევარს თქვენ საყვედურობთ შრომის ბირჟის დაუდევრობაზე, მაგრამ უფრო დაულონებიხართ მემანქანე ქალს, რომელიც თქვენივე თქმით იქვე მახლობლად ის ქალი ჩუმი, ნაზი მეტად წყნარი, მემანქანე ქალაღდს ბეჭდავს ჩემთვის კი არავინ არის.

მთელს მსოფლიოს მოედება
ბრძოლისა და ცეხცხლის ალი

წითელ დროშების ფრიალში
დაუდგება ჩვენს მტრებს თვალი

ალმასკომის სტამბა, კამოს ქუჩა № 68.